LEONIDA NEAMȚU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

5

LEONIDA NEAMȚU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

II

EDITURA TINERETULUI

Coperta de ALBIN STĂNESCU
http://www.clubul-temerarilor.blogspot.com

CAPITOLUL 10

Mopsul privi împrejur cercetînd parcul printre rafalele aproape orizontale ale ploii.

— Nu văd nici o urmă de liliac, Blondule. Liliacul creşte numai în capul tău, printre gărgăuni şi sticleți... zise, ciocănindu-şi cu finețe fruntea. Mopsul zîmbi ; petele de eczemă dimprejurul gurii se înroşiseră din cauza căldurii şi acum străluceau în semiobscuritatea de pe terasă. De unde te cunosc eu, Blondule ? Cine eşti tu de fapt ?

Blondul observă o pisică ce se adăpostise de ploaie lipindu-se strîns de un trunchi ; stătea acolo nemişcată, ghemotoc cenuşiu, aşteptînd răbdătoare trecerea vijeliei.

— Aha, zise Comisarul urmărind privirea Blondului, ştiu la ce te gîndeşti. Ți-ai adus aminte de mîțele pe care... Probabil îți zici că sînt o bestie fără pereche. Şi cînd te gîndeşti ! Dacă am fi prieteni de mai mult timp, ai pricepe umanismul, adevăratul umanism al faptelor mele... Vrei să fim prieteni, Blondule ? Îți ofer prietenia mea sinceră...

Prin înghesuiala de mese de pe terasă îşi făcu loc către ei netunsul în straie de călugăr.

— Mîntuiți-vă sufletele ! suspină el, întinzîndu-le un vas metalic ruginit în care licărea stins o apă întunecată.

— Pleacă de aici, se zburli Comisarul.

— Se apropie judecata din urmă, făcu sfîntuleţul cu acelaşi glas subțirel şi un tunet prelung, dintr-o

parte în cealaltă a cerului, îi sublinie parcă vorbele. Comisarul tresări.

— Ei... şopti el palid, ce trebuie să fac... pentru a-mi mîntui sufletul ?

— Moaie-ți degetele în apa sfințită... şi plăteşte ! Mila cerului o poți cîştiga şi cu argint pămîntesc !

— Nu mai spune ! ? nu se putu abține Comisarul, strecurîndu-i o bancnotă şi urmărind cu o expresie stranie făptura fantomatică a călugărului care se îndepărta.

— Te temi ? îl întrebă deodată Blondul.

— Cu lucrurile astea nu poți fi sigur niciodată... Dacă Dumnezeu există *într-adevăr* ?

— Te temi de moarte ? îşi preciză Blondul întrebarea. Mopsul îl privi. Pe fața prelungă a Blondului surîsul acesta era o ironie pentru el, sau ce ?

— Eu sînt un om foarte bun, păru Mopsul că schimbă subiectul. Şi tu eşti un băiat admirabil, Blondule ! Dar prezența ta în acest oraş mă deranjează teribil, îți spun foarte sincer. N-ai vrea să pleci ? N-ai vrea să-ți petreci permisia în alt oraş ? Sînt atîtea oraşe minunate ! Să-i dai griji altcuiva, nu mie... Vărului Ionel, plesni-i-ar mutra, care e comisar la Piteşti... Sau prietenului Julică, cădea-i-ar dinții, sau fratelui Bebică, săruta-l-ar ciuma bubonică... Sau, de ce nu pleci la Bucureşti ? Acolo viață ! De ce naiba să ancorezi definitiv în oraşul acesta ? Îmi eşti tare drag, Blondule, dar, te rog, cară-te de aici... Ce spui ?

— Nu, răspunse Blondul, după o tăcere. N-am putea discuta despre ceva mai vesel ?

— Şi dacă te arestez ? întrebă Mopsul pe un ton brusc agresiv.

— Arestează-mă, făcu Blondul, domol.

Ploaia încetase demult şi pe bulevard ieşise lumea ; Mopsul îl conduse pe Blond pînă în faţa unei clădiri sumbre.

— Uite aici e frigiderul, zise.

— Cum ?

— Închisoarea oraşului... Aici vei ajunge... presimt.

— Da, dar după ce-i viu de hac generalului, zise Blondul bine dispus.

— Ascultă, nu vorbi aşa ! Iţi dai seama ce voi păţi *eu* dacă bătrînului von Böhm i se va clinti măcar un fir de păr cît timp se află în oraşul meu ?

Comisarul îşi îndreptă spinarea.

— Să fim serioşi ! Vezi-ţi de treabă, Blondule, am glumit, n-am nimic cu tine... Ţi-am spus : individul care-l urmărea pe general a fost arestat.

— Şi totuşi eu continui să te neliniştesc, strecură cu blîndeţe Blondul.

— Da, dar ştii de ce ? Numai fiindcă nu reuşesc să-mi aduc aminte de unde te cunosc !

— Acolo, în frigider, zise Blondul, făcînd un gest în direcţia sumbrei clădiri, au ajuns mulţi dintr-aceia despre care nu reuşeai să-ţi aminteşti de unde-i cunoşti ?

— Au ajuns cîţiva, ca să fiu sincer, zise Mopsul.

— Iată o informaţie optimistă pentru mine, Comisarule.

— O informație amicală, Blondule... Ce părere ai despre mersul războiului ?

— Merge minunat !

— Aceasta e părerea ta, sau a proaspătului tău prieten, doctorul von Braun ?

— Părerile noastre coincid, domnule Comisar, zîmbi cu perfidie Blondul. Ai ceva împotrivă ?

Acum înaintau pe strada principală, printre valurile de femei, copii şi bătrîni care ieşiseră la plimbare, după ploaie.

— Ştiai că doctorul von Braun e agent secret ? întrebă Mopsul.

— Nu. El spune că e corespondentul unei reviste...

— E agent secret, l-am dibuit eu...

— Puțin îmi pasă... Are o conversație plăcută, e cult şi politicos...

— Vă întîlniți cam des... I-ai făcut cunoştință şi cu noua ta cucerire, Vera Mihadaş, asistenta doctorului „y z".

— Mihadaş o cheamă ? Habar n-aveam... E o exaltată...

— Triunghiul vostru e foarte ciudat, zise Mopsul. Te pomeneşti că şi tu, Blondule, eşti agent secret, iar eu un dobitoc !

— Te pomeneşti, aprobă grav Blondul.

— O să-mi dau demisia, oftă Comisarul. O să mă retrag la țară...

— Nu te grăbi... Mai există încă destule pisici şi-n oraş...

Blondul rămase singur într-un colț al parcului, cu vederea spre bulevard ; urmărea visător trecătorii ; după un timp i se păru că pe bancă alături de el se aşează cineva. Nu era nimeni ! O iluzie ; se întoarse încet şi-i zîmbi iluziei...

Blondul mergea către casă.

Ploaia încetase numai de cîteva minute. Nervii din atmosferă se descărcaseră, văzduhul era moale şi era plăcut să-l respiri. Era plăcut să trăieşti. La asta se gîndea şi Blondul : că e plăcut să trăieşti. E drept că momentele cînd simți plăcerea vieții sînt rare, dar, cine ştie, asta nu va dura poate la nesfîrşit. Norii se destrămaseră pe cer în fîşii lungi, paralele, şi vîntul îi întinse de la un capăt la altul al orizontului. Da, viața, fiecare clipă a ei trebuie degustată şi savurată ca un vin bun. Fiecare clipă, secundă de secundă, chiar dacă bănuieşti că mîine sau poimîine o mină va exploda sub picioarele tale şi te va trimite... te va trimite acolo, acolo unde vîntul deşiră şi rostogoleşte norii...

Oamenii însă nu se pricep la asta, încă nu există ştiința degustării vieții ; oamenii sînt paralizați de spaima bombei care va exploda...

Blondul deschise poarta.

„Ce naiba s-a întîmplat ? !" gîndi, dînd în lături din drum resturile unui ghiveci de flori izbit de pămînt cu violență. Casa părea pustie. Blondul trecu în camera sa şi se lungi pe divan, încercînd să facă puțină ordine printre gîndurile neliniştite care-l frămîntau, dar peste cîteva minute îşi dădu seama că e ceva ciudat la mijloc. Dar ce ? Se ridică

în capul oaselor şi ascultă. A, da, e clar. Liniştea e ciudată ! Liniştea ! Lipsea obişnuitul vuiet nelămurit, trepidaţia, mutatul mobilelor sus la etaj, glasurile filtrate de pereţi, ţipetele copiilor, bubuitul înfundat al paşilor.

Blondul se întinse iar, gîndindu-se că or fi plecat toţi în vizită, dar peste un minut se ridică, ieşi în antreu şi de-acolo în hol. Bătu la prima uşă, nu primi nici un răspuns. Apăsă pe clanţă şi întredeschise uşa.

Aruncă o privire prin cameră — aici locuia văduva unui ceferist, împreună cu doi băieţi — nu era nimeni, doar deşteptătorul ticăia singur şi încăpăţînat pe bufet ; văzu oliţa celui mic, răsturnată, şi o tigaie uitată pe plită în care mîncarea se arsese de tot.

— Alo ! strigă Blondul. Nu e nimeni aici ?

Mirosul de mîncare arsă îl zori spre uşa următoare pe care o găsi închisă. Bătu, dar nu primi nici un răspuns. Blondul fugi la etaj — aceeaşi pustietate. Un fior straniu îl cutremură, nu era teama, era ceva mai rău decît teama. Se pomeni singur într-o casă pustie, şi începea să bănuiască ce se întîmplase. Alergă ca scos din minţi pe cărarea din grădină, şi deodată se poticni de ceea ce fusese o bancă — scîndura, sfîrtecată şi ruptă, azvîrlită de-a curmezişul cărării. Din fugă Blondul o coti la dreapta, ocoli şirul de tufe de coacăze şi fugi spre fundul grădinii, trecu de cei doi nuci şi văzu deodată că adăpostul nu mai exista. Bomba lovise chiar în locul acela. Explozia răvăşise pămîntul

amestecîndu-l cu trupurile sfîrtecate ale celor ce credeau că se pot adăposti cu adevărat în tranşeea mizerabilă pe care şi-o scobiseră acolo în grădină. Mîinile, capetele, picioarele, laolaltă cu sîngele şi pămîntul alcătuiau elementele unui tablou batjocoritor. Blondul îşi întoarse încet privirea gîndindu-se la cele trei bombe pe care le azvîrlise pilotul, disperat, gîndindu-se poate că mai cîştigă cîteva secunde.

Blondul văzuse destui morţi, nu-l mai impresionau ; îl chinuiau însă alte gînduri. Poate că destul de ciudate, şi fără legătură cu ceea ce se întîmplase. Se dădu înapoi. Văzuse destul. Abia acum observă că unul din cei doi nuci se înclinase mult într-o parte şi din adîncimile pămîntului rădăcinile îi ţîşniseră dureros, ca nişte uriaşe vene smulse din ţesutul lor. Şi încă ceva de neînţeles : el era primul care descoperise dezastrul.

Fugi din grădină şi bătu iarăşi la toate uşile. Rămăsese, neîndoios, singurul supravieţuitor, tocmai el care nu era decît locatar temporar al acestei case. Auzi o pisică mieunînd jalnic undeva la etaj, încercă uşile şi-n cele din urmă îi dădu drumul. Mîţa roşcovană o zbughi pe scară-n jos. Şi ea supravieţuise. Blondul reveni în apartamentul lui Timar.

„Sînt sfîrşit, piticule", şopti.

Pe scaun zăceau aruncaţi nişte pantaloni vechi ; îi luă de acolo voind să elibereze scaunul, şi atunci din buzunarul de la spate alunecă uşor cheia pendulei şi căzu jos, făcîndu-l să tresară. Ridicînd-o

se gîndi că sărmanul Timar o căutase cîteva zile zadarnic şi pînă la urmă se lăsase păgubaş, iar pendula se oprise. Puse un scaun în dreptul ei şi învîrti cheia de nouăsprezece ori. Apoi clătină limba de bronz, ca s-o puie în ritm, şi aranjă acele după ceasul său. De ce făcuse asta ? Ca să-l răzbune cumva pe Timar ? Complet absurd... Altceva... Altceva...

Pendula ţăcănea uscat şi monoton şi limba aurie de bronz se mişca ritmic în pînza îngustă de aer din cutie, punînd parcă iarăşi în mişcare timpul ce se oprise pentru toţi cei care locuiseră în casa aceea.

A doua zi, la prima licărire a zorilor, se iviră moştenitorii, rudele şi prietenii şi începu o zarvă fantastică. Blondul fu imediat gonit din casă de către un fel de nepot al lui Timar ; acesta venise însoţit de nevastă-sa ce arunca priviri lacome împrejur şi pipăia cu mîinile lipicioase tot ce vedea, uşile, mobilele, farfuriile, covoarele.

După ce făcu vreo sută de paşi, se opri să-şi mute ranița pe umărul stîng. Se căută în buzunar de ţigări şi, surprins, dădu de cheia pendulei. Întîi voi să se întoarcă, s-o remită moştenitorilor, dar îşi aminti de femeiuşca cu mîinile cleioase şi se răzgîndi. Ei şi aşa n-o să-i pese dacă pendula merge ori stă. Cît despre neurastenicul acela de nepot, el şi aşa de fapt nici nu există. E doar o anexă a ei, o nenorocită anexă, fără personalitate.

„Bine, gîndi Blondul. Bine, bine, bine", îl imită el pe doctorul von Braun. Puţin mai încolo, la intrarea în piaţă, era o cofetărie unde intrase adeseori ; era

prea de dimineață însă, şi nu era deschisă. Moştenitorii se cam grăbiseră, şi poate de fapt petrecuseră întreaga noapte la pîndă în fața casei, în salcîmi, şi coborîseră toți dintr-o dată... Era încă răcoare, şi femeile ieşeau cu mătura şi căldarea şi stropeau trotuarul. Era o privelişte plăcută, absurd de paşnică. Un bătrîn cu proteză de lemn în locul piciorului drept mătura în fața unui bloc cenuşiu. Văzîndu-l pe Blond că fumează îi ceru foc.

„Pe unde ți-o fi rămas piciorul, bătrîne ? gîndi Blondul. În Austria, Slovacia, ori poate în Italia ? Oare acuma, după atîția ani de cînd nu-l ai, simți în locul rămas gol reumatismele toamnei, ori senzația călduță, amețitoare şi vaporoasă a primului moment, imediat după ce schija a scrîşnit veselă pe oasele tale ? Şi, în general, ce-i fi gîndind tu, cu mintea ta slăbită de ani, despre lume, despre viață, despre războiul ăsta ?"

„Ce mîndru te ții, băiatule ! gîndi celălalt. Eşti mîndru că trăieşti încă şi-ți dai aere de viteaz pentru zgîrieturile pe care le-ai primit... Poate chiar acum vii de la gară, şi ai vreo două săptămîni permisie şi eşti sigur în dimineața asta că timpul se va opri, şi că aceste două săptămîni nu vor trece niciodată ; şi, cînd colo, ca mîine va trebui să te întorci pe front, şi atunci ai să te gîndeşti că mai bine n-ai fi venit, şi oare unde o să-ți rămînă oasele, băiatule, băiatule !"

— Mulțumesc frumos, făcu bătrînul cu picior de lemn.

— N-ai de ce, zise Blondul şi trecu mai departe.

Merse prin piață, se întoarse în parc, ocolind pe strada unde locuia Mopsul ; şi tot aşa vremea trecu, şi se întoarse înapoi la cofetărie, care se deschisese între timp.

Avea două ziare proaspete, şi ceru un ceai, aşezîndu-se într-una din lojile instalate de-a lungul peretelui, asemănătoare cu nişte compartimente de tren. Ceaiul era fierbinte şi amărui. Era un ceai făcut din cozi de vişine şi cireşe, şi din altfel de cozi, o specialitate a casei. În ziar citi anunțul CREȘTINULUI : „Astăzi, NU", şi ultimele ştiri de pe front. Ca de obicei toate mergeau bine. Apoi în cofetărie intrară trei studente : Dorina, Dina şi Dana, şi se aşezară în loja lui şi cerură cafele negre. Dorina era micuță şi avea pometii ieşiți în afară, şi ochii mari, trişti, părea o combinație turco-mongolă ; vorbea numai despre lucruri serioase şi stranii, şi le ghicea în cafea prietenelor. Dina, o blondă roşcovană, puțin pistruiată, avea ochi luminoşi şi vag ironici ; părea ferm hotărîtă să nu ia nimic în serios, pînă la moarte. Blondul o simpatiza pe Dina. Dana era o brunetă gravă pe care o interesau bărbații bine. Blondul le întrebă dacă nu participă la concursul de frumusețe. Vai, care concurs ? se mirară ele. Se poate ? Nu ştiți ? Blondul deschise ziarul local la pagina a treia şi le arătă anunțul tipărit cu aldine, în chenar gros, ca de doliu :

„În cadrul pregătirilor pe care le face oraşul nostru, prilejuite de sosirea generalului von Böhm, ilustrul erou care s-a acoperit de glorie în Egipt,

Polonia, Franța, Rusia, Norvegia şi peste tot, AZI, la primăria urbei, un jür alcătuit din distinse personalități ce reprezintă gustul public al oraşului

VA ALEGE CEA MAI FRUMOASĂ REPREZENTANTĂ A SEXULUI FRUMOS,

în cadrul unui concurs prezidat de eminentul om de litere, dr. von Braun"...

Mai departe erau înşirate unele condiții pe care trebuiau să le îndeplinească doritoarele de a lua parte la acest concurs.

După o consultare foarte serioasă, fetele hotărîră că ele nu vor participa. Blondul îşi luă rămas bun. Spuse că e posibil să nu le mai întîlnească. Ieşi.

Îşi ațintea privirile în ochii trecătorilor. Oricare din ei putea fi omul de legătură, şi oricare putea fi un duşman.

„— Sînt în mare impas, piticule !... Omul de legătură încă n-a apărut, iar dacă mă caută la vechea locuință nu mă va mai găsi."

„— Fără miorlăieli, piticule. Nu eşti singur, şi asta e important. Omul de legătură trebuie să apară dintr-o clipă într-alta".

Chiar atunci o văzu de departe pe Vera. Venea drept către el. Mergea repede şi nu-l slăbea din ochi şi încă de la distanță îi recunoscu expresia concentrată a figurii, aşa cum o ştia.

„— Ia-o către stînga, piticule ! Ocoleşte-o !"

„— Dar dacă omul de legătură e chiar ea ?"

„— Mă faci să rîd. Ştii bine că nu poate fi ea omul de legătură".

— Te-au dat afară, zise Vera. Eram sigură. Veneam să te iau la mine. Părul i se răsfirase în sute de şuviţe subţiri, mlădioase. În ochi avea aceeaşi licărire aspră, puţin rea, care-l mai surprinsese şi altădată pe Blond.

— Ar trebui să te prezinţi la concursul de frumuseţe, zise el. Da, da, generalul ar fi încîntat să-i oferi chiar tu pîinea şi sarea. Le va molfăi cu multă plăcere între gingiile lui slăbite prin războaie... Da, da, generalul se va îndrăgosti pe loc de tine şi vei face o carieră strălucită, poate vei deveni vedetă de cinema chiar.

Blondul o privi mirat că fata nu reacţiona în nici un fel.

— Vei putea locui la mine cît vrei, continuă ea, fără să-l asculte. Vei fi logodnicul meu venit de pe front, aşa le vom spune tuturor : „Da, doamnă... da, domnule... A sosit logodnicul meu... de pe front, desigur..."

„Iarăşi logodnicul ! Văd că nu i-a trecut !"

— Ăsta-i tot bagajul tău ? Toată averea ta se află în rucsăcelul ăsta cîrpit ?

Blondul se încruntă pentru jignirea adusă bătrînului său rucsac.

— Generalul von Böhm ar fi foarte mulţumit să-l întîmpini numai tu la barieră, zise. S-ar lipsi bucuros de toţi ceilalţi.

— Am o cameră mică în care abia dacă încap două suflete, dar foarte drăguţă. Cred că o să-ţi placă. O să-ţi fac cafea foarte neagră şi foarte tare şi vom sta pînă tîrziu la fereastră, şi toţi vecinii ne

vor bîrfi. Tot cartierul, tot oraşul, universul tot ! Nici nu poți bănui ce lucru plăcut e ăsta ! De cînd visez să dau un astfel de prilej de bîrfă !

— Serios că trebuie să participi la concurs, trăncăni mai departe Blondul. În toată Germania nu găseşti o fată frumoasă ca tine. Cred că generalul ar fi în stare să te ia şi de nevastă, ori să te înfieze.

— Am şi o pisică, dar nu e numai a mea. Stă cîte două-trei zile, şi apoi dispare, se duce la celălalt stăpîn, dar se întoarce iar după un timp...

— Vezi să nu dispară de tot, zise Blondul. Cunosc un mare amator de pisici...

— O cheamă Augusta pe pisică, dar nu sînt de loc sigură că nu-i motan.

— Există un mare specialist care se pricepe bine la pisici. Uneori îi place să le prăjească de vii. Ar trebui să duci imediat la dînsul pe mîța asta năstrușnică a ta, să-şi dea cu părerea...

— Ți-am spus că nu-i numai a mea. Ar trebui să-l întreb şi pe celălalt proprietar.

— Întreabă-l !

— Ce prostuț eşti, iubitule ! Nu pricepi că nu-l cunosc ?

— Asta depăşeşte înțelegerea mea. De unde ştii atunci că el, celălalt proprietar, există ?

— Fiindcă ori de cîte ori revine, Augusta are o fundiță roşie, sau...

— Înseamnă că e pisică, dacă e roşie.

— Asta mă încurcă şi pe mine : uneori e roşie, alteori e albastră, numai că tu nu mă laşi să spun pînă la capăt !

— Poate că nici celălalt proprietar nu ştie sexul pisicii ; ar trebui să vă consultaţi.

— Cum ?

— Să-i pui şi tu o fundiţă, şi, către a treia zi, cînd mîţa dă semne că are de gînd s-o ia razna, să pui un bileţel în fundiţă.

— Se vede imediat că eşti conspirator, iubitule. Mie nu mi-ar fi venit o asemenea idee. Numai că de unde să ştiu cînd are de gînd Augusta s-o ia razna ? Nu mă anunţă niciodată dinainte, ceea ce nu-i frumos din partea ei.

— Păi, cînd observi că începe să se caţere pe pereţi de plictiseală. Acesta ar fi semnul că i-a venit dor de ducă...

— Mare pisălog eşti, iubitule. Dar eu te iubesc aşa cum eşti : pisălog şi prostuţ... Stai, am ajuns.

— Unde am ajuns ?

— Acasă. Acasă la mine. Acasă la noi.

CAPITOLUL 11

Cînd se trezi văzu că Vera îl priveşte, pîndindu-i parcă fiecare mişcare. Stătea în geam, dar părea foarte, foarte îndepărtată, poate din cauză că în spatele ei se vedea cerul, iar dincolo de cer, pînza străvezie şi abia vizibilă a lunii, pe un albastru scînteietor, cutremurat de unduiri prelungi.

Blondul îşi roti încet privirea prin odaia mică şi întunecoasă.

— Cît e ceasul ?

— Poți să mai dormi, iubitule. Şi ai fi putut să-mi spui şi bună dimineața. De ce mă întrebi atît de răstit cît e ceasul ? Te trezeşti supărat întotdeauna ? Asta nu-mi place...

— De ce stai acolo şi te uiți aşa la mine ? Tu nu te-ai culcat de loc ? Ai vegheat mereu la fereastră ?

— Mi-a fost puțin rău. M-am uitat la tine cum dormi. Tu ştii cum dormi ?

— Ai fi putut să mă trezeşti.

— La ce bun ? Eşti drăguț cînd dormi... Ca un copil. Iubitule ! Mă asculți ? Vreau să te întreb ceva. Nu e neapărat nevoie să-mi răspunzi, totuşi eu te rog să-mi răspunzi... dacă nu... dacă poți... dacă nu se scufundă galaxiile din cauza asta...

Blondul se ridică şi o privi țintă. Vera se apropiase, purta un capot subțire, albastru, şi arăta foarte fragilă şi tînără, aproape o fetiță. Altădată i se păruse mult mai voinică ; Blondului i se făcu deodată milă de ea. Încercă să-i surîdă, făcu un efort chiar, însă în dimineața aceea plutea ceva în atmosferă...

— Da ? Vrei să mă întrebi ceva ?

— Da, şi am să te întreb repede şi direct : iubitule, de ce trebuie să moară generalul von Böhm ?

Blondul o prinse uşor de mînă.

— Repede şi direct ! Vera, de ce ții tu neapărat să scoți din mine un om misterios, un conspirator,

cum zici tu ? Ce e jocul acesta ? Îți par mai interesant aşa ?

— De ce eşti încăpățînat şi rău cu mine ? Nu vrei să-mi răspunzi ? Spune-mi, de ce trebuie să moară generalul ? Explică-mi, povesteşte-mi ceva despre el şi despre moartea care-l aşteaptă ! Ia-ți zîmbetul acela răutăcios şi neîncrezător care-mi place mie, şi spune-mi un basm despre asta. Despre generalul von Böhm şi despre moartea sa, şi despre felul cum tu ai să-i vii de hac...

— Astea sînt fanteziile tale, Vera ! Blondul făcu un gest ca şi cum ar fi destrămat o plasă nevăzută care-l înfăşură pe nesimțite. Habar n-am de unde ai scos că generalul trebuie să moară. Generalul von Böhm... Eroul din Egipt, Franța, Polonia, Rusia, Norvegia etc... Eroul ăsta ! Lasă-l în pace ! Lasă-l în pace, Vera !

— Ai vorbit prin somn numai despre asta. Şi despre un pitic... Cu piticul acesta, de fapt, conversai. Duceai lungi discuții, filozofice, savante... Dar piticul nu mă interesează. Vreau să ştiu doar cum îi vei face de petrecanie generalului !

— Nu vorbesc niciodată prin somn. Tu ai inventat-o !

— Îmi spui de ce trebuie să moară generalul ? Trebuie să-mi spui ! Nu poți păstra singur un secret atît de mare ! Trebuie să-i spui logodnicei tale !

— Nu lua în serios ceea ce aiurează oamenii prin somn. Auzi, Vera ? Înțelegi ? Prin somn oamenii spun orice...

— Ce păcat ! Ai mai spus, printre altele, că mă iubeşti ! Asta e *orice ?*

— Ei vezi ! Sigur că nu e adevărat ! Eu nu te iubesc !

— Ba da, iubitule, mă iubeşti, fără să ştii tu mă iubeşti, şi acum îmi vei spune imediat de ce trebuie să moară generalul. Trebuie să-mi spui ! Nu mai aştept nici o clipă. Mă uit în ochii tăi şi te hipnotizez. Ai să-mi spui !

Blondul se apăra din toate puterile.

— Habar n-am, deşi motive ar fi destule. Toată lumea ştie ce bestie e bătrînul von Böhm şi cîte a făcut el pe front, şi în spatele frontului. Chinuieşte oamenii... Nu m-aş mira să se găsească într-o zi unii care să-i pună gînd rău. Numai că eu nu ştiu nimic despre asta, înțelegi ?

— Înțeleg, iubitule, şi nu te mai întreb nimica. Numai un singur lucru : cum ai de gînd să-i vii de hac ? De ajutorul meu n-ai nevoie cumva ? Îți stau la dispoziție ! Fac pentru tine tot ce vrei ! Dacă vrei, îl aranjez eu pe general...

Blondul se răsturnă pe pernă şi rîse cu poftă. Vera era foarte drăguță, şi stătea mereu în fața geamului, iar în spatele ei se vedea cerul şi cîțiva nouraşi albicioşi. Părul ei, răspîndit în sute de şuvițe ca nişte şopîrle negre, părea pierdut printre nori.

— Ar trebui să te fotografiezi aşa, zise el, eşti frumoasă. Eşti foarte frumoasă ! Eşti iubita mea de cîteva zile. Chiar aşa : iubita de cîteva zile. Iubita de

douăzeci şi două de zile. Atîta mai am de stat : douăzeci şi două de zile.

Pe geam apăru dintr-o dată o pisică albă. Se prelinse elastică, sări fără zgomot şi veni să se frece de colţul canapelei, cu coada ridicată, torcînd.

— E Augusta, zise Vera. Pisica mea cea mică, şi dragă, şi necredincioasă.

— A, s-a întors de la celălalt stăpîn. S-a plictisit acolo şi a venit să se plictisească şi aici.

— Nu, s-a întors în urmă cu două zile. Mă tem că azi mă părăseşte iar. Dar acuma nu mai rămîn singură. Augusta, vino aici !

Pisica miorlăi, prieteneşte, apropiindu-se cu paşi moi de Vera, o privea cu ochi subţiaţi, continuînd să toarcă. Vera o ridică în braţe şi o mîngîie.

— Oare, spuse Vera, cum i-o fi zicînd celălalt ?

— Ar trebui să-l întrebi. Dacă spui că mîţa s-a reîntors de două zile, înseamnă că azi pleacă neapărat.

— Dar nu i s-a făcut de ducă ! Uite ce liniştită e, cum toarce...

— Nu, dar e nervoasă, deşi toarce. Precis că pleacă azi.

Vera scrise ceva pe o bucăţică de hîrtie, o împături, apoi o prinse în nodul unei panglici galbene. Panglica i-o legă pisicii de gît. Augusta părea obişnuită să poarte panglici, ba chiar părea mai veselă. Sări pe geam, şi apoi dispăru.

— S-a dus, zise Blondul. Ce i-ai scris ?

— Deocamdată numai atît : „Salut !” Suficient, nu ?

— Mai mult decît suficient !

CAPITOLUL 12

În aceeaşi zi Blondul îl întîlni pe Mops. Mopsul era foarte bine dispus. Parcă slăbise puţin în ultimele zile, şi-i stătea mai bine aşa, cu figura înceţoşată, obosită.

— Confratele tău, spionul, a mărturisit totul, anunţă el, şi pîndi reacţia Blondului. Dar nu cu un interes teribil, ci mai mult pentru a se amuza.

Blondul simţi în spate un fior neplăcut şi strănută de trei ori în şir.

— Ai răcit, zise Mopsul. Ai igrasie la noua locuinţă ? Acolo unde te-ai mutat după moartea lui Timar... Blondul observă privirea complice a Mopsului. Era o privire complice de bărbat, care ştie ceva, he, he, despre alt bărbat, şi poate că-l invidiază. Nimic mai mult ! Aşa părea.

— E drăguţă foc, suspină el. Ar fi păcat să nu aveţi un copil. Meritã, pe cinstea mea ! Azi, mîine te întorci pe front, şi precis ai să mori. Ai să mori liniştit, ştiind că ai urmaş.

— Mulţumesc pentru sfaturi, cît mă costă ? zise Blondul. În ceea ce priveşte moartea, ţi-am mai spus... Eu nu mor... N-am să mor niciodată.

— Mai luăm un rînd, zise Comisarul. Bulibaşa are parale multe, fiindcă e om deştept. Confratele tău, spionul, însă, e un prost şi jumătate. L-am purtat pe sfori cum am vrut. Peste trei-patru zile

soseşte generalul... Dă-l în trăsnet ! Dacă nu l-aş avea în pază, nici nu mi-ar păsa !... Ştii cine o să-i ofere pîine şi sare la barieră ? Una, Didina roşcovana, cea mai mare fufă a oraşului. S-a prezentat la concurs şi l-a îmbrobodit pe preşedintele juriului numai din ochi. Pe nenorocitul ăla, care face pe agentul secret, aschimodia, stafia ambulantă, prietenul tău, doctorul von Braun, pe lîngă care te guduri tu...

— E un om distins... Îl citeşte pe Lessing şi are idei. Doctorul von Braun, de el vorbeam. Şi mă simpatizează. Iar în ce priveşte pe fecioara Didina, şi ce dacă-i fufă ? Crezi că generalului îi trebuia o ființă pură ?

— Nu-i arde lui de aşa ceva, n-are gloanțe, dar nici, frate, fufa întîia a oraşului ! Fufa cu cea mai scurtă fustă din oraş ! Auzi, poartă fustă numai cu puțin mai jos de genunchi... Cine a mai văzut una ca asta ?

A doua zi, nu mult înainte de amurg, Blondul stătea culcat şi se gîndea că-i vine să se urce pe pereți, cînd intră Vera. Avea cu dînsa coşulețul ei de cumpărături, mai avea o bluziță neagră, fără mîneci, care-i stătea foarte bine, şi mai avea un zîmbet ciudat de triumf. Blondul încă n-o văzuse zîmbind aşa, deşi avea impresia că o cunoaşte din timpuri străvechi...

— Am cumpărat lapte şi ouă, iubitule. Ştii că s-au scumpit iar ?

— O să-ți mai dau bani. Am bani destui.

— Of, prostule, nu e vorba de bani ! Am mai cumpărat ridichi, ce păcat că n-am şi puțină smîntînă, şi am cumpărat o sticlă cu vin. Ți-am făcut o surpriză, nu-i aşa ?

— Vin ? Bravo !

— Nu, adică nu vin. Şampanie. Şampanie „Rhein", cea aducătoare de tinerețe veşnică. Spune, sînt sau nu sînt o zeiță ?

— O zeiță fără uniformă. Şi ce-ai mai adus acolo ?

Vera feri coşulețul.

— Mi s-a întîmplat ceva neprevăzut... Cu totul neprevăzut, şi nu ştiu dacă am procedat cum trebuie, şi mi-e frică să nu mă certi. Dar eu sînt cam nepricepută, şi tu ar fi trebuit să mă înveți cum să procedee în caz că...

Blondul sări în picioare. Uite cum se adeveresc presimțirile !

— Vezi, urmă Vera, tocmai cînd terminasem de făcut cumpărăturile, s-a apropiat de mine un cetățean, şi m-a rugat să-ți transmit salutări, şi acest pachet, o dată cu salutările. E foarte greu pachetul, şi am obosit aducîndu-l şi am tremurat mereu să nu explodeze, ar fi fost păcat de ridichi şi de ouă... Fiindcă în pachet e ceva ce explodează, nu-i aşa ?

Obrajii Blondului se împurpurară.

— Foarte interesant, dar s-ar putea să fie o greşeală la mijloc. S-ar putea ca pachetul să nu fie pentru mine. De fapt, cum te-a acostat individul

ăsta ? Şi tu de ce te laşi oprită de necunoscuţi ? Şi ce a spus, repetă-mi cuvînt cu cuvînt.

— A spus : Salută-l pe Blond din partea mea, domnişoară. Dă-i, te rog, pachetul ăsta cu prăjituri.

— Şi tu ce-ai răspuns ?

— Eu mi-am permis să fac observaţia că sînt cam grele prăjiturile.

— Şi el ?

— Şi-a tras şapca pe ochi şi a zis că e din pricină că a plouat ieri noapte... Nu e absurd ? Şi ieri noapte nici n-a plouat, n-a căzut picătură...

— Şi cine a asistat la această discuţie spirituală ? Te-ai uitat împrejur, ai avut atîta minte ?

— Nimeni, iubitule, în afară de un cîine care rodea ceva pe lîngă noi. Cred că rodea un os, săracul. Şi cred că era un cîine veritabil, şi nu unul deghizat... După părerea mea, trebuie să fi fost un mops. Un biet mops.

— Chiar mops ?

— Da... Ce, nu-ţi plac mopşii ? Nu ştiam. Dacă ştiam aş fi zis că era un fox-terrier, şi aşa nu prea cunosc care-i deosebirea.

— Propriu-zis n-am nimic împotriva mopşilor, cînd sînt mopşi veritabili.

— Cred că ăla era un mops veritabil. Nutresc această speranţă. Pune, te rog, iubitule, drăcia aceea undeva mai departe, aşa ca să nu sărim în aer noi, în locul generalului. Vezi ce cuminte sînt, nici nu-ţi cer să-mi arăţi ce e în pachet. Mărturisesc însă că asta din cauză că mor de frică. Spune-mi, n-o să sărim în aer ?

— Fii liniştită, Vera, nu sa va întîmpla nimic. Prăjiturile nu explodează niciodată.

— Bine, m-am liniştit. Şi spune-mi, aşa-i că eu sînt zeița ta fără uniformă ?

— Da, Vera. Eşti zeița mea fără uniformă. Îți mulțumesc pentru toate. Şi acuma, trebuie să plec ! Trebuie să merg în oraş, dar mă întorc repede.

— Sînt logodnica ta, aşa e ?

— Da, Vera.

— Şi iubita ?

— Iubita de douăzeci şi două de zile.

— Bine. Atunci sărută-mă. Şi vino repede ! Am să pregătesc o cină minunată. Şi vom bea şampanie !

CAPITOLUL 13

Blondul ajunse pe malul fluviului larg şi liniştit şi păşi încet printre sălcii, către zidurile cenuşii ale vechii cetăți. Apa era limpede în locurile acelea, ultimele raze ale soarelui abia o atingeau, şi cîte un peşte, întorcîndu-se, sclipea ca o oglindă. Sălciile se cutremurau fără vînt împrejurul zidurilor bătrîne ca timpul, poate mai bătrîne, şi Blondul se aşeză acolo în umbră, ascultînd ce-i şoptesc zidurile.

„Da", zise el. „Eu sînt".

Îşi aprinse o țigară, privind spre fluviu şi ascultînd şoaptele pietrelor de care se lipise muşchiul verzui.

„Aveți dreptate. Voi aveți totdeauna dreptate, ziduri puternice...”

Apoi distinse altă voce, care se insinua printre celelalte.

„Cu tine nu vreau să vorbesc, zise Blondul. Fiindcă nu cred în tine, şi tu nu-mi poți face nimic. Tu nu exişti, sînt mai presus de tine, şi te mătur din fața mea cu acest zîmbet.”

Dar vocea insistă.

„Te lauzi, tu n-ai reuşit niciodată nimic, n-ai luat pe nimeni. N-ai nici o putere asupra celor care rîd de tine !” răspunse Blondul.

Pe urmă auzi altă voce, una bine cunoscută, şi prietenească.

„Desigur, piticule, răspunse. Acum totul e limpede. Totul merge strună, şi nu mai fi îngrijorat pentru mine”...

„O să fac totul, aşa cum îmi spuneți, răspunse apoi zidurilor. De aceea mă aflu aici... Şi tot ce va urma, şi ce se va întîmpla mai departe, în viitor, şi peste viitor, dincolo de viitor, va fi tot pentru asta. Pentru ca oamenii să rămînă oameni, pentru ca femeile să rămînă frumoase... Niciodată n-am fost mai puternic decît acum, deşi poate cuiva i s-ar părea că sînt singur... Şi nu poate să mi se întîmple nimic rău...”

Chiar atunci Mopsul care-l observa de după un copac gros, cu trunchiul contorsionat, stînd într-un genunchi şi privind printre două ramuri groase, îşi pipăi buzunarul şi mîna lui se ridică. Lipi revolverul de trunchi, ținti îndelung cu un aer visător, ținti

fără să se grăbească, şi-şi mai permise şi un răgaz înainte de a apăsa pe trăgaci ; Blondul îşi aprinsese o a doua ţigară şi nu părea grăbit să se ridice.

„Peste cîteva minute va începe să se întunece, gîndi Mopsul, trebuie să termin pînă atunci, dar mai am totuşi aceste cîteva minute şi vreau să văd... Să văd ce va mai face Blondul... De unde-l cunosc ? Cînd l-am mai arestat ? Sau, cînd l-am mai ucis ?... Destul ! Acum !..."

Apăsă uşor pe trăgaci.

Primul glonte se vede că-l lovise în plin pe Blond, fiindcă, după o tresărire a întregului corp, căzu într-o parte şi părul îi curse în iarbă.

Mopsul mai ţinti o dată îndelung şi trase iar. Şi pe urmă încă o dată şi încă o dată.

„Acum, da ! Definitiv ! O treabă curată ! De grija asta am scăpat !"...

Privi împrejur. Nimeni nu umbla prin locurile acelea pustii. Ecoul împuşcăturilor se rostogolise slab, printre bătrînele ziduri şi murise acolo. Mopsul se ridică în picioare şi se întinse, dezmorţindu-se. „Să merg să văd, gîndi. Dar nu vreau să văd. Am văzut destul, de aici. E mort. De data aceasta definitiv. Şi aici va rămîne pînă or să-l descopere, cine ştie cînd. Puţin îmi pasă. Poate n-are să-l descopere nimeni, niciodată. Straşnic am ţintit. Mîna încă mă mai ascultă. Era nevinovat probabil, sărmanul, dar de ce să am totuşi grija lui ? Am destule. Haide totuşi să-l văd de aproape. Nu. N-are rost. Morţii nu sînt veseli. Eu sînt vesel, şi vreau să rămîn foarte vesel. Lîngă un mort nu

poți fi vesel chiar dacă în fond nu-ți pasă de el. La drept vorbind, nici unui om viu nu-i pasă de unul mort. Dar invers ? Ha ! S-o şterg de aici. Nimeni nu trebuie să afle, deşi dacă s-ar afla, vax...”

Soarele apusese şi o undă de răcoare amestecă părul moale al Blondului cu firele de iarbă. Apoi nimic nu se mai clinti împrejur. Comisarul plecase demult. Doar ceva mai tîrziu, parcă o umbră se strecură pe lîngă ziduri.

CAPITOLUL 14

Blondul îşi strînse repede lucrurile, şi-şi puse ranița pe umăr.

— Trebuie să plec imediat, Vera. Mă tem că şi aşa e prea tîrziu. N-aş vrea să te expun prea mult, mai ales acum cînd... Actele mele nu sînt prea în regulă. Aşa cum ai bănuit şi tu, din prima clipă. E bine să evit încurcăturile,

— Iubitule, ai spus : n-aş vrea să te expun prea mult, mai ales acum, cînd... Cînd, ce ? Cînd mai sînt două zile pînă soseşte generalul ?

— Poate.

— Dar ne vom întîlni iar, nu-i aşa, în taină ?

— Nu, Vera, cred că nu trebuie să ne mai întîlnim. Ar fi păcat să pățeşti ceva, nevinovată.

— Iubitule, ce mult te înşeli ! Eu nu sînt chiar atît de nevinovată. Oare nu eu ți-am adus pachetul ?

— Da, dar în pachet erau doar nişte prăjituri.

Vera îşi ascunse faţa în pernă.

— Nu voi mai fi logodnica ta... Nu voi mai fi iubita de douăzeci şi două de zile.

— Vei fi iubita de trei zile. Trei zile înseamnă mult. O veşnicie întreagă ! Trei veşnicii ! Foarte mult ! Ar fi fost şi mai mult, dar trebuie să plec. Şi tu să nu plîngi, nu vreau să văd lacrimi tocmai acuma ! Vreau să fii frumoasă !

— Ştiu că trebuie să pleci. Vezi ce cuminte sînt ? Niciodată n-am fost atît de cuminte ! Nu te întreb nimic. Un singur lucru doar te întreb : ne vom mai vedea ? Cînd ?

— Mă gîndesc, zise Blondul, la bietul Edmond Dantés. S-a aruncat cu braţele întinse înainte, convins că sub el se află Mediterana. Mediterana cu valuri calde şi tulburi... Dar şi noi, ceilalţi, care nu sîntem nebuni, avem cîte un moment în viaţă cînd ne azvîrlim cu fruntea înainte, indiferent ce e dedesubt...

— Iubitule, eu sînt foarte bolnavă şi poate nu voi mai trăi mult. Ştiu asta, fiindcă am făcut trei ani medicină. Mai mult n-am putut. Urăsc medicina, urăsc medicii, şi mă urăsc pe mine pentru că sînt bolnavă.

— Sărmanul Timar ! zise Blondul. Cheia pendulei sale se află şi acum la mine în buzunar. Nu-i plăcea de loc cînd i se oprea pendula, parcă i s-ar fi oprit viaţa ! Trăia agăţat de pendula sa, vîrît în cuşca ei de lemn, lîngă limba de bronz şi se legăna într-un spaţiu strîmt, împreună cu ea. Urăsc spaţiile mici ! Urăsc cuştile, urăsc pereţii care

împart spațiul mare în spații mici, viața mare în vieţişoare mărunte, gîndurile mari în gînduri mici, care transformă veselia în frică, iubirea în ură...

— Ştiu că ai o părere foarte rea despre mine, iubitule ! Cine ştie ce crezi despre mine ! Dar eu pur şi simplu m-am îndrăgostit de tine fiindcă ai nişte ochi înguşti şi răutăcioşi, care parcă ar rîde mereu de ceva, şi fiindcă ai venit într-o zi cînd mă rugam iadului să se întîmple ceva, orice, numai să se întîmple !

— Casa aceea a avut ghinion. Au murit toți fiindcă au avut prea mare încredere în adăpostul pe care şi l-au făcut. În război însă nu există cu adevărat adăposturi. Nu există refugiu, pentru nimeni, nicăieri, niciodată.

— Aş vrea foarte mult să ştiu ce crezi despre mine, dar nu te întreb, ştiu că n-ai să-mi spui, nu te întreb nimic, nimic, un singur lucru doar : ne vom mai vedea ? Cînd ? Unde ?

— În război nimeni nu se poate ascunde cu adevărat. Nici un şoarece măcar.

— Aş fi vrut foarte mult să te ajut şi de-acum înainte, dar ştiu că n-ai nevoie de ajutorul meu. Şi niciodată nu mi s-a părut că ai avea nevoie de ajutor, şi niciodată n-am avut impresia că eşti singur. Totdeauna mi s-a părut că e cineva lîngă tine. Iubesc puterea ta, dragul meu, încrederea ta, şi zîmbetul acesta răutăcios !

— Aşa de speriați au fost toată viața, Timar şi cu nevastă-sa, că nici copii n-au îndrăznit să aibă, şi

mereu oftau din cauza asta. Toți oamenii ar trebui să aibă copii.

— Nu ştiu ce crezi despre mine, şi nici nu ştiu dacă vrei să mă mai vezi vreodată, şi nici nu te întreb nimic, nimic, nimic. Dar spune-mi : ne vom mai vedea ? Cînd ? Unde ?

Blondul plecă.

CAPITOLUL 15

„Sfinte Paramon, sfinte Alipie şi sfinte Tuhutum, fiți alături de mine ! Alături de mine, astăzi...” mormăia Mopsul în timp ce-şi punea costumul de gală în fața uriaşei oglinzi ovale din sufragerie ; se bărbierise şi avea fălcile încă vinete din cauza apei reci, iar petele de eczemă dimprejurul buzelor se împurpuraseră, fără a-i şterbi însă prestanța ; puştiul îl urmărea cum se îmbracă ținîndu-şi bărbia rezemată în pumni ; pe Comisar îl înfuria privirea admirativă a copilului. Simțea cum fierbe, gata să izbucnească.

— Şi chiar o să dai mîna cu el ? întrebă puştiul. O să-ți facă el această onoare ?

— Taci.

Mopsul simți o poftă sălbatică de a scrîşni din dinți. Avea energii necheltuite, nu mai ucisese pisici de multă vreme.

— Chiar o să dai mîna cu generalul von Böhm ? insistă copilul. Aş vrea să văd şi eu asta...

— Ieşi afară ! Lasă-mă în pace ! De ce stai aici pe capul meu, vezi-ţi de treabă, auzi ! ? Auzi ?

— Generalul von Böhm e foarte înalt ? continuă copilul. Cam cît e de înalt ?

— Cucoană ! zbieră Mopsul. Ia-ţi odrasla de aici ! Executarea ! Alo ! Nu s-aude ?

— E mai înalt decît ceilalţi oameni ? Dacă-i erou, trebuie să fie mai...

— Ai spus ceva ? întrebă femeia, intrînd.

— Ia copilul de aici ! Mă enervează ! Ce te uiţi aşa de *superfluu ? !*

— Costel, zise soţia Mopsului, încercînd să apuce copilul de mînă.

— Nuuuuu ! ! ! ţipă acesta subţire şi obrazul i se crispă, făcîndu-se urît. Vreau să-l văd pe tata cum se îmbracă... Vreau să discut cu tata despre generalul von Böhm, vreau...

— Tata e nervos... vino...

În această clipă în cameră apăru un agent. Clipi mărunt, săltîndu-se de pe un picior pe altul.

— S-a contramandat ! suflă el, respirînd greu de alergătură.

— Ce s-a contramandat, mă ? Ziua de mîine ?

— Sosirea generalului, domnule Comisar. Nu mai vine.

— Ce zici ?

— Generalul von Böhm a coborît din tren în gara Uşneag, domnule Comisar. E oaspetele diviziei motorizate, de la Uşneag.

Mopsul începu să se dezbrace azvîrlind cu ură hainele de gală. Se privi în oglindă ; cum rămăsese

în cămaşă şi indispensabili, se strîmbă umflîndu-şi fălcile ca un broscoi ; dădu jos şi cămaşa, apoi indispensabilii şi se plimbă cîteva minute strîmbîndu-se către cel din oglindă şi amenințîndu-l cu pumnii ; părul negru şi creț din mijlocul pieptului era ud de sudoare ; în halul acesta îl găsi un alt agent care o clipă rămase uluit.

— Să trăiți, dom' Co... VINE ! ! ! !

— Ce-ai spus, mă ?

— VINE ! ! ! A trecut de halta Luncani.

— Cine, boul lui Dumnezeu ?

— Trenul... Trenul cu generalul ! ! !

Gol, Mopsul se repezi la om şi-l prinse de guler.

— Eşti nebun ? Adineaori generalul a coborît la Uşneag.

— S-a urcat iarăşi în tren... M-a trimis dom' Marin să vă...

— Afară ! Să vină maşina în cinci minute să mă ia !

— Am înț... să tr...

Se repezi la telefon.

— Marine ! Paştele şi dum... şi gri... ce-i circul ăsta, mă ? Ha ? Vine ori nu vine ? Vine ? Trimite-mi maşina ! Rămîne cum am stabilit... Tu... la gară... vezi... ai grijă ca oamenii... Blondul ?... Nu te mai teme de el... Ha, ha !

Zece minute mai tîrziu, Mopsul îşi făcea loc pe peron printre oficialitățile, militarii germani, reprezentanții clubului „Elba" şi alți chibiți care veniseră să-l întîmpine pe generalul von Böhm, erou din Egipt, Polonia, Franța, Rusia, Norvegia şi

de peste tot. „Ce porcărie !" îşi zise. Dacă ar fi fost după el, ar fi curăţat peronul. Pustiu l-ar fi lăsat. Doar aşa putea să garanteze pentru viaţa generalului, pe timpul deplasării de la gară la clubul „Elba". La club n-aveau decît să-l ia în primire şi să-l păzească nemţoii lui...

Mopsul îşi văzu oamenii alcătuind un cordon strîns, îl văzu pe Marin, bondoc, trăgînd liniştit din ţigară şi-şi zise că totul e o prostie. Nimeni n-are de gînd să-l ucidă pe general. Fusese o informaţie falsă. Cine ar fi nebunul ? Eh, poate că ar fi... circulau destule zvonuri cu privire la ceea ce făcea generalul cu prizonierii... şi nu numai cu prizonierii... Dar asta nu e treaba mea, se strîmbă Mopsul privind în lungul liniei ferate, treaba mea e să-i păzesc capul cît timp trece prin oraş, iar mai încolo... Uite-o şi pe Didina... Gătită, sulemenită, cu tava de argint în mînă... Ea o să-i ofere generalului pîine şi sare... Didină, Didină, pui de... !

Care din ei s-ar încumeta să-l ucidă pe general ? se întrebă Mopsul fixînd chipurile de pe peron. Toţi sînt nişte lingăi, nişte zgîrie brînză care... Drace ! Mii de fiole cu arsenic şi cianură !

Mopsul se repezi spre un ins care stătea cu spatele şi-i puse mîna pe umăr :

— Blondule ! Eşti viu ? ! Trăieşti ?... Ah, scuzaţi... O confuzie...

Nu era Blondul, deşi în prima clipă ar fi putut jura... He, he ! Blondul, săracul... Bun băiat. Probabil n-avea nici un amestec în... dar poţi şti ? Să se termine...

Un individ jegos se strecură lîngă el.

— Dom' Comisar.

— Ce-i, Mucă ?

— Totu-i în regulă, dom' Comisar. Sîntem numai ochi şi urechi.

— Bine, Mucă. Du-te la locul tău şi ai grijă.

— Eu numai atît am vrut să vă spun, că-i în regulă...

Preşedintele clubului „Elba", un neamț stafidit, în civil, în ținută de mare gală, se apropia întovărăşit de două cucoane. Îl întrebă, rece, distant, într-o românească pocită, dacă fuseseră luate toate măsurile cerute. „Da, mein herr", răspunse Mopsul înclinîndu-se şi înjurîndu-l de mamă în gînd.

Neamțul mormăi ceva, cîrnind cu vîrful nasului său ascuțit în direcția fecioarei Didina. Comisarul pricepu că preşedintele clubului are serioase rezerve cu privire la oportunitatea ceremoniei şi mai ales cu privire la Didina ; dar încercă să explice că el n-are nici o vină, chestiunea fiind organizată de municipalitatea oraşului ; cele două cucoane pufniră din nas, jignite ; erau două credincioase neveste ale căror soți ajunseseră demnitari — vai ! — după ce ele trecuseră de prima şi a doua tinerețe...

Curînd după asta, şeful gării apăru cu fața descompusă, aducînd o vesta înspăimîntătoare : garnitura specială care-l aducea pe general fusese semnalată staționînd, în fața podului de peste Gîrbova, un rîuleț timid, aproape secat de căldura verii. Cauzele opririi nu fuseseră determinate.

Agitația cuprinse peronul : trenul o fi deraiat ? A fost atacat de partizani ? Podul a sărit în aer ? Şeful gării, bombardat cu blesteme şi înjurături, se înapoie în clădire ; se auziră telefoniştii răcnind ; o maşină a poliției plecă spre Gîrbova ; Comisarul îşi permitea un zîmbet pe sub mustață, sperînd că generalul nu va mai ajunge în oraş... Puțin îi păsa ce se întîmplase acolo, în fața podului, important era doar ca venirea generalului să se amîne, eventual să se contramandeze.

Din nefericire pentru Mops, cîteva minute mai tîrziu află că trenul o luase din loc şi acum se apropia ferm de oraş. Mopsul scuipă între picioare trist, conştient că gestul său fusese observat şi dezavuat de cele două gingaşe cucoane în vîrstă, care-l acompaniau pe preşedintele clubului „Elba". Mai privi o dată împrejur, tresări la vederea unui blond, care iară nu era Blondul, apoi se mulțumi s-o observe pe Didina ; înconjurată de cîțiva funcționari ai primăriei, şi avîndu-l alături pe doctorul von Braun, fata recitea cele cîteva cuvinte pe care avea să i le spună generalului, cît timp eroul va gusta din pîinea şi sarea ei...

Mopsul îşi făcu loc spre von Braun, întrerupîndu-l dintr-o importantă discuțiune pe care o avea cu ajutorul de primar.

— *Gutens morgens, herr docktors,* zise Comisarul, stîlcind intenționat cuvintele.

— *Bun ziu,* salută von Braun, acordîndu-i o privire a ochiului sănătos.

— Cum o duceți cu digestia, *herr docktors ?*

— Bun, bun.

— Nu-l văd pe amicul dumneavoastră, Blondul... aruncă Mopsul, nepăsător.

— Dispărut chitva zil... Nu ştiu unde... *Pecat,* avut invitaţie pentru el banchet intim general, club „Elba”... *Pecat...*

— *Pecat,* mare *pecat,* aprobă Mopsul.

— Nu vezut el ? Nu vezut Blond ? întrebă von Braun.

„Hotărît lucru, m-am înşelat, boşorogul ăsta nu poate fi agent secret,” gîndi Mopsul. Şi răspunse :

— Nu, mein, herr, nu *vezut...*

— *Pecat...*

— Mare *pecat,* repetă Mopsul, îndepărtîndu-se.

În sfîrşit, fu zărit fumul locomotivei ; trenul special intră în gară încetinind şi toată lumea se repezi spre vagonul din care trebuia să coboare von Böhm. În loc de general se ivi întîi soţia acestuia, aproape strivită sub greutatea unei imense pălării cu pene şi tot felul de acţibilduri ce fîlfîiau, tremurau, şi uneori trebuiau să fie culese de pe jos ; *frau* Böhm avea o faţă jovială, rotundă ca luna plină ; ea fu salutată de preşedintele clubului „Elba”, căruia îi dădu imediat explicaţii ; cuvintele ei trecură din gură în gură : generalul coboară imediat, tocmai îşi pune uniforma ; trenul a trebuit să fie oprit la pod întrucît eroul a avut *scaun.*

În acest răstimp, Didina stătea bosumflată cu tava în braţe, simţindu-se frustrată de dreptul ei de a adresa primul cuvînt, mai ales că preşedintele clubului îi tot arunca priviri mohorîte. Comisarul,

amuzat, rînjea, privind-o ; cînd un gînd îngrozitor îi trecu prin cap : dacă s-a pus la cale asasinarea lui von Böhm *prin otrăvire* ? Cine a furnizat pîinea şi sarea de pe tava Didinei ? Triplu idiot ! se înjură Comisarul şi vru să alerge, să smulgă tava din mîinile fetei. Dar era prea tîrziu. O rumoare se stîrni. Sprijinit de doi aghiotanți, generalul von Böhm, strălucitor, cobora în persoană scara vagonului.

„Ce chip crîncen şi frumos, de războinic trecut prin toate, are ! Ce privire adîncă ; desigur în ochii aceia se oglindeşte întreaga ştiință a strategiei marilor războaie ! Ce om impunător ! Oooh !" şopti un tînăr cu aer visător.

„Rahat, zise altul, de alături. Von Böhm n-a prea mirosit praful de puşcă al fronturilor... Specialitatea lui erau prizonierii şi lagărele din Egipt, Polonia, Franța, Rusia, Norvegia şi de peste tot."

„Atunci cum a fost rănit ?"

„N-a fost rănit niciodată... Are alte necazuri, ca omul..."

— Acum ! şopti ajutorul de primar, dîndu-i un ghiont Didinei, care se repezi înainte cu tava de argint, în timp ce Mopsul privea scena gata să leşine.

— Ce e cu asta ? întrebă von Böhm în nemțeşte, arătînd spre pîinea din tavă şi privind-o pe Didina.

— Obiceiul este, *mein* general, să gustați din pîinea şi sarea ce vi se oferă drept urare de...

— He, he ! rîse generalul. Cu plăcere...

Şi apucă o bucăţică de pîine pe care presără sarea cu degetele lui pergamentoase.

— Prea multă sare, Karl ! îl opri *frau* Böhm. Ai uitat...

„Sarea aceea ! se cutremură Mopsul. Otravă..." Şi se aţinti spre general, care mesteca tacticos, aşteptînd să-l vadă plesnind din moment în moment.

— He, he, rîse iar generalul.

— Didina ! Discursul ! Acum ! şopti ajutorul de primar.

Fata încredinţă cuiva tava, se dădu trei paşi înapoi, făcîndu-şi loc, respiră adînc şi deodată răcni :

— *Mein liebe* general !

Avea o voce atît de puternică încît una din cucoanele care-l însoţeau pe preşedintele clubului „Elba" fu apucată de un sughiţ rebel care n-a părăsit-o, se pare, nici pînă în ziua de azi. Însuşi generalul, cu toată vitejia sa, fu cît pe-aci să se înece cu îmbucătura de pîine şi sare ; el se holbă surprins către Didina, care, emoţionată la culme, începu să latre un discurs foarte ciudat.

— Marea *Vergnügen* [1] de a vă avea *hier bei uns* [2] face ca *Herzen* [3] ale noastre să palpite de prea multă *Glück* [4]. *Wir kennen ihre Tapferkeit* [5] pe toate

---

[1] plăcere

[2] în mijlocul nostru

[3] inimile

[4] fericire

fronturile lumii precum şi jertfele personale pe care le-ați adus, fiind grav *verwundet* [6] la *Lunge* [7], gît, *Kopf* [8], coloana vertebrală, şi recent într-un loc despre care *von denen es sich nicht schickt zu sprechen* [9]. *Nevermore* [10] nu vom uita *diesen Tag* [11]...

— *Nevermore* e pe englezeşte, cretino ! scrîşni ajutorul de primar în spatele ei.

— Poftim ? se întoarse către el Didina, întrerupîndu-şi discursul.

— Cum, cum ? întrebă generalul. Ce se întîmplă ?

— Fii calm, Karl ! îl povățui soața sa.

— E pe englezeşte, ființă stupidă... *Nevermore*... Ai încurcat totul !

— Ființă stupidă eşti dumneata, se înfurie Didina, şi se întoarse iar spre general : *Nevermore* nu vom uita *diesen Tag* cînd ați pogorît în mijlocul nostru ! Nici copiii şi nici copiii copiilor noştri *werden nicht vergessen*[12] *diesen Tag nevermore* !

---

[5] cunoaştem eroicele dv. fapte

[6] rănit

[7] plămîni

[8] cap

[9] nu se cuvine să pomenim

[10] niciodată (engl.)

[11] această zi.

[12] nu vor uita.

— Bestie ! şuieră ajutorul de primar. Nu pricepi ? *Nevermore* e pe englezeşte ! Englezii, care...

— Nemții, englezii, nu-i acelaşi lucru ? se întoarse Didina, mirată.

— Englezii trăiesc în Anglia, vacă afurisită. Țară cu care sîntem în război. Generalului n-o să-i facă plăcere desigur să-i urezi bun venit în cuvinte englezeşti !

— Eu credeam că nemții cu englezii sînt acelaşi lucru... Atunci, *niciodată*, pe nemțeşte...

— *Niemals*, suflă cineva.

Netulburată, Didina îşi luă un nou avînt :

— ...şi nici copiii copiilor noştri *werden nicht vergessen diesen Tag never...* pardon : *niemals ! Ich freue mich* [13] să vă urez *Willkommen* [14] şi vindecare completă la plămîni, gît, cap, coloana vertebrală şi în locul despre care *von denen es sich nicht schickt zu sprechen.*

— Ce stil ciudat, aprecie binevoitor generalul von Böhm. Se vede că tineretul de azi... hm ! Dar ce fată frumoasă ! Cum te cheamă, micuțo ?

— Generalul von Böhm binevoieşte să te întrebe de nume, traduse un interpret.

„Nu ne mai urnim din gara asta blestemată !" mugi interior Mopsul, privind în toate părțile, aşteptîndu-se să vadă din clipă în clipă țeava unui revolver care-i va pune capăt carierei prodigioase a generalului. Gara era un loc foarte rău, după

[13] Mă bucur.

[14] bun sosit.

părerea Comisarului. Mulțimea aceea de indivizi suspecți, apoi clădirea gării, mare şi posomorîtă, cu tot felul de ferestruici, ganguri şi cotloane întunecate. Barem de s-ar urni generalul o dată de aici, să se urce în maşina ce-l aştepta...

— *My name is* Didina [15], se maimuțări fata, făcînd un pas spre general.

— Ce-a zis ? întrebă acesta.

— Scorpie ! Ai să ne arunci oraşul în aer ! gemu ajutorul de primar. Ce tot boscorodeşti acolo ? De unde ştii cuvintele astea englezeşti ?

— M-a învățat Nicu, zise Didina gata să izbucnească în lacrimi. Eu credeam că englezeşte şi nemțeşte e totuna.

— Poftiți, poftiți ! încercă preşedintele clubului să curme scena penibilă. Sînteți aşteptat la club, domnule general...

— Frumoasă fată ! zise von Böhm. Şi vorbeşte atît de ciudat !

„Blestemăție !" se frămîntă Mopsul, gesticulînd, îndemnînd lumea să grăbească ieşirea din gară, unde se simțea ca pe ace. Traversară în fine holul imens şi rece al gării. De partea cealaltă aşteptau automobilele oficiale. Lîngă unul din ele, Mopsul îl văzu pe Blond. Se repezi la el ca un uliu, dar se înşelase încă o dată ! Îşi pipăi gulerul ud al cămăşii, zicînd că încă puțin şi-l lasă nervii.

„Mai repede, mai repede !", îi şopti preşedintelui, dar acesta abia se încruntă. Tocmai îi dădea

[15] Numele meu e Didina. (engl.)

explicații lui von Böhm în legătură cu istoricul oraşului. Cînd fu poftit să urce în maşină, generalul scutură din cap.

— Karl vrea să facă drumul pe jos, explică nevastă-sa. Vrea să se dezmorțească după plictisitoarea călătorie cu trenul.

Cînd pricepu aceste cuvinte, Mopsul, de furie începu să audă un zumzet înfundat care venea din propriul său craniu. Pentru a ajunge în centrul oraşului unde se afla sediul clubului „Elba", cortegiul trebuia să treacă prin cartierele dubioase ale vechiului oraş unde orice era posibil. Din goana maşinii pericolul ar fi fost, fireşte, mult mai redus.

— Potoleşte-te, domnule Comisar, zise Marin, apropiindu-se de Mops. N-o să se întîmple nimic.

— Am o presimțire... mormăi Mopsul.

Generalul von Böhm mergea foarte încet, urmat de cortegiul maşinilor, schimbînd într-una idei cu preşedintele clubului şi cei cîțiva ofițeri superiori care-l întîmpinaseră, şi întorcîndu-se din cînd în cînd, încercînd s-o mai vadă încă o dată pe Didina. Se opri minute întregi în fața vitrinei unei crîşme pîrlite ; în vitrină se iscase cine ştie cum un biet şoarece care nu mai ştia cum să iasă de acolo ; generalul avu o cugetare în legătură cu destinul şoarecilor, iar doctorul von Braun o notă pe loc în carnetul său de reporter ; după trecerea cortegiului, proprietarul acelei crîşme puse în vitrină un mare carton pe care scria data şi ora cînd eroul din Egipt, Polonia, Franța etc., şi de peste tot, se oprise pentru a-i admira localul.

În capul Mopsului zumzetul deveni mai acut în momentul cînd fără nici un motiv plauzibil generalul se opri în drum, şi rămase nemişcat minute întregi, continuînd conversaţia oarecum stînjenit de un efort ce i se citea pe figura lui de încercat războinic...

Trecură apoi printr-un loc întunecos şi strîmt, pe sub arcada porţii de altădată a cetăţii, şi Mopsul aştepta s-o vadă prăbuşindu-se din clipă în clipă peste chipiul înalt al generalului şi peste pălăria de o tonă a generălesei, care, neobosită, povestea într-una despre scumpul ei Karl, despre micile sale obiceiuri şi apetituri, despre felurile de mîncare pe care le digeră mai bine, despre preferinţele sale în domeniul tacticii militare, etcetera, etcetera. Vechea poartă a oraşului nu se prăbuşi peste ei, dar Mopsul simţi că zumzetul din propria-i căpăţînă creşte în intensitate cînd văzu la o sută de paşi în faţă, drept în mijlocul drumului, în calea generalului, o cutie de carton ; alergă ca un nebun înainte şi atinse cu mîinile tremurînde presupusa bombă ; nu era decît sărmanul ambalaj al unei pălării, aruncat în drum ; mult rîse generalul, cînd i se explică spaima Comisarului, rîse şi-şi umflă pieptul, iar generăleasa profită de cutie ca să remarce că lui Karl al ei nu-i este teamă de nimic pe lume.

Undeva mai în urmă se stîrni niţică zarvă : doi dintre bătăuşii înveteraţi ai mahalalei se întîlniseră pe un spaţiu prea îngust şi începură să-şi care pumni. Mopsul dădu ordin să fie azvîrliţi imediat în beciul cel mai negru al Prefecturii de poliţie,

generalul însă, avizat de ce se întîmplă, se opri şi ceru ca oamenii să fie lăsaţi în pace să se ciomăgească în voie, ba chiar asistă cu plăcere la dispută, făcînd reflecţii preţioase cu privire la tehnica lor de luptă.

Pe scurt, iadul acesta al traversării oraşului dură aproape patru ceasuri (în loc de cîteva minute, dacă sucitul ăsta de von Böhm n-ar fi avut ideea de a merge pe jos !), dar, în cele din urmă, spre satisfacţia Mopsului, extenuat şi scăldat în toate sudorile, nici un glonte nu perforă tigva preţioasă a generalului, nici o mină nu explodă în calea sa, nimeni nu suflă vreo săgeată otrăvită spre el, şi — ca o ultimă bucurie ! — nu mai văzu nici un individ care să-i provoace cîrcei la inimă, amintindu-i de Blond. Cînd văzu în depărtare clădirea semeaţă a clubului „Elba", Mopsul scoase un suspin de fericire şi constată că zumzetul din creier încetase. Nu mai aveau de străbătut decît piaţa centrală, înţesată de poliţişti, unde numai dracul şi-ar mai fi putut vîrî coada.

„De fapt am fost un cretin că mi-am făcut atîtea griji", gîndi Mopsul, fixînd ceafa zbîrcită a generalului. „Cine dracu ar fi avut curaj să... ?" Fără să-şi dea seama, în faţa ochilor apăru figura Blondului, cu zîmbetul său ciudat, şi Mopsul privi involuntar împrejur, dar nu văzu nici urmă de Blond... „Săracul, putrezeşte acum, uitat de lume... Nevinovat... Nevinovat ? Cine ştie ! Oare unde şi cînd l-am mai întîlnit ? Unde şi cînd..."

CAPITOLUL 16

Generalul von Böhm urca împreună cu nevastă-sa şi urmat de întreaga suită scările ce duceau la salonul de marmură neagră al clubului nazist „Elba". Mari steaguri cu zvastică i se prosternau la picioare. Generalul urca scările şi se simțea uşor amețit. Îi era foame şi se întreba dacă masa va fi la înălțimea primirii.

Comisarul urmărea din umbră cum trece cortegiul şi era mulțumit. Dacă se gîndea bine, cu toate emoțiile, în ultimul timp totul îi reuşise de minune, datorită lui nu se întîmplase şi nu se va întîmpla nimic neprevăzut. Îi veni să caşte, cînd avu o viziune înspăimîntătoare : îl zări pe Blond, de data aceasta absolut real, şi fața i se schimonosi de mirare. Şi de groază. Blondul avea un pachet sub braț. Dintr-un salt Mopsul îl ajunse şi-i puse mîna pe umăr,

— Trăieşti ? Eşti în viață ? Eşti chiar tu ?

— Trăiesc, zise Blondul. Şi sînt chiar eu.

Comisarul îşi lărgi nasturele cămăşii, se înăbuşea ; îşi muşcă buzele, căutînd să-şi revină. Să-şi revină cît mai repede !

— Ce cauți aici, Blondule ? Spune-mi repede ce faci aici ?

— Sînt împreună cu amicul meu, doctorul von Braun. El m-a invitat. Dar ce ai de transpiri în halul acesta ? Ți-e atît de cald ? Ar fi bine să se deschidă ferestrele.

— Spune-mi repede, ce ai în pachet ?

Blondul rînji cu un aer de superioritate :

— Vrei să ştii neapărat ? Bomba ! Şi nu te agita prea mult, Comisare, fiindcă apăs numai un pic, aici, şi ajungi imediat acolo unde vîntul rostogoleşte norii !

Faţa Comisarului se înverzi. Voi să urle, să cheme ajutor, dar Blondul îl preveni :

— Dacă spui ceva, dacă faci un gest, apăs ! Nu dau două parale pe viaţa mea, să ştii. Şi apoi, eu nu mor niciodată !

Mopsul răsuflă adînc şi continuă să meargă încet alături de Blond. Acesta rîse, şi-l privi deodată în ochi.

— Ce negru te-ai făcut la faţă ! Ce păcăleală ţi-am tras ! Iartă-mă, dacă a fost prea tare... N-am aici, în pachet, decît nişte cărţi. Uite ! zise, desfăcînd pachetul. Mi le-a împrumutat doctorul von Braun, prietenul meu.

Mopsul pipăi cu degete umede cărţile, îşi şterse fruntea şi scăpă o înjurătură.

— O, doamne, gemu el. Nişte nenorocite de cărţi !... Cît de mult urăsc cărţile ! Totul e bine ! răsuflă Mopsul uşurat. Îmi fac griji de pomană. Du-te dracului, Blondule, cu păcălelile tale cu tot ! Am să ies afară din cotetul ăsta, să mă răcoresc...

Tocmai atunci se apropie von Braun care-l luă de braţ pe Blond :

— Vii, dragul meu ?

— Da, vin, zise Blondul, privind ţintă în ochii Mopsului. Acesta rămase pe loc, înjurînd printre

dinți. Apoi coborî iute scările, făcîndu-şi vînt cu batista.

— Să-l păzească pe general ăştia, ai lui, mormăi, eu mi-am făcut datoria...

Masa din salonul de sus oferea un spectacol minunat. „Minunat !" chiar aşa spuse şi generalul.

După ce se instalară de jur împrejur, fu adus şi un tort imens, pe care-l aşezară în faţa generalului şi a nevestei sale. Pe tort scria cu litere de frişcă proaspătă : „Bun venit generalului von Böhm, eroul din Egipt, Polonia, Franţa, Rusia, Norvegia şi din toate părţile !"

— Din partea cui e tortul ? se interesă în nemţeşte preşedintele clubului „Elba". Tortul acesta încîntător...

— Habar n-am, răspunse tot în nemţeşte adjunctul său. O fi vreo surpriză din partea municipalităţii... Frumos din partea lor.

— Ar trebui să-i dai un telefon idiotului de primar. Să-l întrebi. Să nu ne pomenim cu vreo surpriză neplăcută în ultima clipă !

— Ce prostii îţi vin în cap, Otto ! Doar nu te gîndeşti că e o bombă în tort ? Nu ştiam că eşti fricos, tocmai tu ! Halal preşedinte !

— Minunat tort ! se bucură generalul. Chiar eu o să-l tai cînd o să-i vină rîndul. Totdeauna, la petrecerile de familie, eu tăiam torturile... O să-mi facă mare plăcere să înfig cuţitul într-un tort atît de prezentabil !

Discuţia era veselă. Numai nevasta lui von Böhm se plîngea că, după interesul pe care şi-l dăduse

soțul ei ca totul să meargă bine, şi după felul excepțional în care îşi dovedise meritele, în toate părțile, mai erau unii care-l vorbeau de rău pe Karl, adică pe general. Se temea ca într-o zi să nu fie răsturnat de uneltitori, şi era de părere să plece amîndoi în America, în Argentina, acum, cît totul e încă bine.

— Avem de toate aici pentru America, zicea dînsa, legănîndu-şi poşeta aurită, mare cît un geamantan. Acțiuni, acte de proprietate, hi-hi-hi, hi-hi-hi, e bine garnisită poşetuța asta !

— Nevestei mele îi place să spună că are America în poşetă, zise generalul vesel. Ehei, dar eu îi spun : Ce nevoie avem noi de America ? Frontul nostru e aici şi numai aici, armatele noastre sînt aici, sufletul nostru e aici, ce să căutăm noi peste Ocean ? America ? America nici nu există !

Doctorul von Braun începu să aplaude frenetic, urmat de toți de față. Aplaudară minute în şir, în timp ce generalul le mulțumea, cu ochii la tort.

— Ai auzit ? îi şopti von Braun Blondului. Ce zici ? Ce om grozav ! Minunat om ! General şi orator ! Minunat ! Minunat ! Ce zici ? Ce părere ai, spune !

— Minunat, aprobă Blondul.

— Aş juca un şah, zise generalul după ce înfulecă vîrtos.

— Lui Karl îi place să joace şah după mîncare, comentă nevastă-sa. Nu-i aşa că-i drăguț ? Nu-i aşa că-i o toană de om mare ?

— Aş face o partidă de şah, şi după aceea aş mînca şi tortul, repetă generalul. Minunat tort ! Tot atît de frumos ca şi fata care mi-a urat bun venit... Apropo, unde-i *fraulein* Didina ?

— N-am invitat-o, ea nu face parte din... se scuză preşedintele.

— Vrei să joci cu generalul ? îl ghionti von Braun pe Blond. Ar fi o amintire de neuitat ! Vezi că şi aşa nu îndrăzneşte nimeni să-l înfrunte. Haide, Blondule, provoacă-l pe general ! Va fi măreț !

— Nu, în nici un caz, zise Blondul, privind ura-rea scrisă cu litere albe de frişcă pe tortul de ciocolată, maro.

— De ce ? De ce ? De ce să pierzi ocazia ? Von Braun se ridică zgomotos în picioare : Herr general, tînărul acesta, prietenul meu, e un mare şahist !

Von Böhm îşi întoarse obrazul şi-l examină pe Blond. Figura acestuia îi plăcu.

— E o exagerare, herr general, nu sînt decît un jucător mediocru. N-aş îndrăzni, protestă Blondul.

— Nici o vorbă ! strigă generalul. Îmi va face mare plăcere să joc cu dumneata. Ştii, şahul e salutar pentru digestie...

Imediat fu adusă o măsuță de şah. În timp ce era împins cu îndemnuri către locul său, Blondul mai privi o dată în direcția tortului şi apoi se uită repede la ceas.

— Aveți albele, zise Blondul.

— Nu, nu, surîse generalul, jucăm cinstit. Tra-gem la sorți. Sorții deciseră ca albul să fie Blondul.

Făcu prima mutare.

— *E4*, comentă un ofițer bătrîn cu figură de pelican, din suita generalului. *E4*, hm !

Von Böhm îşi puse ochelarii şi mută şi el.

— *C5* ! Splendid răspuns ! comentă ofițerul.

— Sînteți german de fapt ? îl întrebă generalul pe Blond.

— Din păcate sînt doar român. Generalul însă era cam tare de-o ureche.

— Sigur că da... Un blond, atît de prezentabil...

Blondul mută calul din dreapta.

— Cal *F3*, zise ofițerul. Hm ! N-aş fi jucat aşa !

Generalul împinse înainte un pion.

— Magistral ! se entuziasmă Pelicanul. *E6* ! Magistral !

— Niciodată nu voi uita primirea ce mi s-a făcut în acest oraş. Foarte original ! *Fraulein* Didina, fata cu pîinea şi sarea, era româncă ? Minunată fată. Aha ! Văd că ai mutat pionul la *C4*. Poftim ! Cal *C6* !

— Colosal ! şopti Pelicanul.

Blondul mută imediat pionul din fața reginei : *D4*.

— Nu te iert, spuse von Böhm. Ți-l iau.

— După cîte-mi dau seama, generalul nostru va cîştiga prea uşor, zise Pelicanul. I-ar fi trebuit un adversar mai tare. Doctorul von Braun începu să se simtă prost. Se părea că Blondul e un mare ageamiu în materie de şah. Blondul mută calul la *D4* luînd pionul generalului.

— Slab, comentă Pelicanul. Generalul împinse pionul la *A6*.

— Cîtă subtilitate ! remarcă Pelicanul, înălțînd pînă la tavan brațele subțiri.

Blondul puse imediat calul la *C3*.

— Dumneata eşti german, de fapt, făcu generalul şi mută calul la *F6*. Altfel nu mi-ai putea rezista atîta timp...

La mutarea a treizecia, cînd toți vedeau că generalul stă mult mai bine şi se aşteptau ca albul să cedeze, Blondul anunță deodată :

— Mat ! şi se ridică.

— Cum, mat ? întrebă von Böhm, scoțîndu-şi ochelarii.

Blondul îşi privi ceasul.

— Era imparabil, zise el.

Ofițerul cu mutră de pelican se prefăcu într-o şuviță albăstruie de fum şi se scurse pe geam afară. Generalul rîse şi răsturnă figurile de pe masă. Toți îi întoarseră Blondului spatele şi nu-i mai dădură nici o atenție. Se simțeau jigniți pentru înfrîngerea generalului. Blondul se apropie de scara de marmură ce ducea jos şi începu să coboare întîi încet, apoi tot mai repede.

— Un moment ! strigă cineva în spate, dar nu era Mopsul, ci un agent de-al său. N-aveți voie să ieşiți. Poftim înapoi !

În momentul acela tavanul salonului de sus, unde avea loc banchetul, trosni şi se prăbuşi o dată cu birourile şi casele grele de bani de deasupra. Impozanta, dar foarte fragila clădire a clubului „Elba" intră într-un ciudat dezechilibru, întîi se nărui salonul cel mare, apoi pe rînd toate etajele, şi

pe urmă zidurile laterale se înclinară ca nişte coperţi, şi acoperiră cu urlet ruinele. Clubul „Elba” nu mai exista.

A doua zi, Mopsul stătea în faţa casei sale şi privea în direcţia ruinelor. Se lucra de zor, spre a se dezgropa ce mai rămăsese din general, din nevastă-sa şi din ceilalţi. Mopsul se cam temea puţin de cele ce aveau să urmeze, dar cu toate acestea se simţea foarte bine. El îşi făcuse datoria, generalul fusese ucis în clădirea clubului, unde alţii trebuiau să-l păzească. Era aproape fericit. De vreo zece minute se dăduse alarma, dar avioanele încă nu veneau, iar apoi cînd apărură, el rămase nepăsător, sigur de norocul său.

Oraşul nu mai fusese bombardat de multă vreme, şi acum parcă voiau să se răzbune, dar Comisarului nu-i păsa. Bombele îl ocoleau. Pe gardul de sîrmă ghimpată, ce înconjura rămăşiţele casei de alături, se opriseră două vrăbii, drăgostindu-se. Comisarul se amuza privindu-le, şi nu-i dădea nici o atenţie fiului său care-l chema în adăpost. Vrăbiile se giugiuleau la fel de nepăsătoare ca şi dînsul, iar bombele cădeau tot mai aproape. Comisarului nici nu-i veni să creadă auzind şuieratul sinistru care umplu deodată văzduhul, şi nici nu mai avu timp. Explozia cutremură pămîntul. Mopsul fu proiectat cu o forţă fantastică în gardul de sîrmă ghimpată, şi trecut dincolo prin sîrmă, ca prin sită. Zdrenţele lui ajunseră undeva

în urzici, alături de hoiturile pisicilor. Cele două vrăbii, ce se iubiseră pe gard, zburau, una spre nord, alta spre sud, moarte de spaimă, dar vii.

Într-una din nopțile următoare cineva trecu prin oraş cu o raniță în spate. Mergea fără să se grăbească, şi se opri puțin în fața casei unde locuia o fată care tuşea mult noaptea, dar nu intră. Apoi trecu mai departe, şi merse încă mult, căci gara oraşului fusese bombardată, şi locul ei îl ținea cantonul dinspre nord. Aşteptă un tren care veni cu mare întîrziere şi se urcă în ultimul vagon, puse ranița jos, între picioare, şi rămase aşa, lîngă geam, înghesuit din toate părțile.

Apoi trenul se urni din loc, fluierînd lung. Țipătul strident al locomotivei umplu noaptea de spaimă, rostogolindu-se-n lung şi-n lat, şi urcînd în sus, tot mai sus, izbindu-se de lumina palidă a lunii, acolo unde vîntul rostogoleşte norii.

Următoarele două numere
ale seriei,
pe care le veţi
găsi în curînd în librarii, sînt
semnate de ROMULUS BĂRBULESCU,
şi vor apare sub titlul

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

ÎN CURÎND :

DAN GR. MIHĂESCU

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

EDITURA TINERETULUI

ÎN CURÎND :

R A D U N O R

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 24.05.l966. Bun de tipar 18.06.1966. Apărut 1966. Comanda nr. *7605. Tiraj 60.000. Hîrtie ziar de* 70/50 g/m^2. *Format 700×1000/32. Coli editoriale 2. Coli de tipar 1,03. A.T. 6269. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R–31*

Tiparul executat sub comanda nr. 60 331 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" – Piaţa Scînteii nr. l, Bucureşti – Republica Socialistă România

Lei 1.50

EDITURA TINERETULUI